

173

ศิลปะการ

นิตยสารขอมทรงศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ
ปีที่ ๒๒ เล่ม ๑

พฤษภาคม ๒๕๒๑

สารบัญ

กรมศิลปากร
นิทรรศการศิลปกรรม

ปีที่ ๒๒ เล่ม ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๑

หน้า

๑. ๓ พฤษภาคม... .. เดโช สนวนานนท์	(๑)
๒. จิตรกรรมไทยสมัยอยุธยา	
ตอนที่ ๒ วัดใหญ่สุวรรณาราม เพชรบุรี วรรณิกา ณ สงขลา	๑
๓. เรือนแบบลานนาไทย ไกรศรี นิมมานเหมินท์	๑๓
๔. พิธีประกาศเทวดาในพระราชพิธีตรุษสงกรานต์ นิภา นิมประดิษฐ์	๒๑
๕. กากะเย็บ... .. พระครูวิจิตรการโกศล	๓๐
๖. คำอ่านใบลานจารึก เรื่องตำนานวัดป่าแดงหลวง ทะเยา	
... .. หนานมุล ข้าวทวี และ บุญนาค สะแกนอก	๓๖
๗. คำอ่านศิลาจารึกวัดบุญบาน ลพ./๒๐	
... .. เทิม มีเต็ม และ ประสาร บุญประคอง	๕๑
๘. ปืนทรงพระสวัสดิ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ สำราญ วัศพาทย์	๕๔
๙. แผ่นหินปิดส้วม (?) ในสมัยสุโขทัย	
... .. ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุคต แสงวิเชียร	๕๗
๑๐. กลองมโหระทึก เกาะสมุย ประทุม ชุ่มเพ็งพันธ์ุ์	๖๒
๑๑. เป-โมรา ขอดปฎิภาณกวี ศรีรัตนโกสินทร์ สมชาย พุ่มสอาด	๖๕
๑๒. พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ... ศาสตราจารย์ หม่อมเจ้าสุภัททิศจิต ดิศกุล	๗๘
๑๓. แดงงานก้ำวน้ำของกรมศิลปากร	
... .. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ศิลปวัฒนธรรม กรมศิลปากร	๘๔
๑๔. หนังสือของกรมศิลปากร ทรงวิทย์ แก้วศรี	๘๘

หน้า ๑๓๓

Vol. 22, No. 1, May 1978

	Page
1. May 3 rd, Day of Establishment of the Fine Arts Department by Dejo Savanananda	(1)
2. Thai Paintings in Ayudhya Period at Wat Yai Suwanaram, Petchburi by Wannipa Na Songkhla	1
3. Home Style of Lanna Thai by Kraisri Nimmanhemint	13
4. "Declaration to Gods", Royal Ceremony as Part of the New Year and Songkran Festivals by Nipha Nimpradit	21
5. Kakayia, a Bookstand by Prakru Vichitrakankoson	30
6. The History of Wat Pa Dang Luang, Changwat Payao, in a Palm Leaf Inscription by Nanmoon Kaotawee and Boonnag Sakaenok	36
7. Reading and Explanation of Stone Inscription at Wat Bunban No. ๑๗./๒๐ by Toem Meetem and Prasarn Boonprakong	51
8. A Cannon Named "Song Pra Sawasdi" by Professor Dr. Samran Wangsapha	54
9. A Stone Plate to Cover Toilet Ground (?) in Sukhothai Period by Professor Dr. Sud Saengwichien	57
10. A Kettle Drum from Samui Island by Pratoom Chumpengpan	62
11. Pe - Mora, a Witty Poet in Ratanakosin Period by Somchai Poomsaad	65
12. Avalokitesvara by Professor M.C. Subhadradis Diskul	78
13. News of the Fine Arts Department	84
14. Books Published by the Fine Arts Department by Songvit Kaewsri	88

กากะเยี่ย

พระครูวิจิตรการโกศล*

มีปัญหามากว่า “สี่ห้าสิบสองเคียร มีไ้ส่วนเวียน เขาเรียกว่าอะไร?”

เฉลยว่า “สี่ห้าสิบสองเคียร มีไ้ส่วนเวียน เขาเรียกว่าไม้ทรงธรรม”

การศึกษาพระปริยัติธรรมของพระภิกษุสามเณรสมัยโบราณ คงไม่ได้นั่งโต๊ะเก้าอี้เหมือนการศึกษาสมัยนี้ ครูอาจารย์และศิษย์ คงนั่งพับเพียบบนพื้น อย่างที่อาจารย์ก็มีเพียงหมอนขวานพิงไ้กว่าศิษย์สักหน่อย ส่วนบรรดาศิษย์ก็คงนั่งพับเพียบบนพื้นนั่งอ่านเขียนเล่าเรียนพระปริยัติธรรมกันต่อ ๆ ไปจนจบช่วงกาลสมัยหนึ่ง

ในส่วนอุปกรณ์การเรียน นอกจากจะมีกระดานชะนวน ดินสอพอง ดินสอหินแล้ว ยังมีอุปกรณ์ที่จะขาดเสียมิได้ คือ “กากะเยี่ย” ซึ่งนอกจากจะใช้เป็นประโยชน์ในการวางหนังสือใบลานแล้ว ยังถือกันว่าเป็นอุปกรณ์ที่เซ็ดหน้าชูตาให้แก่ผู้เรียนและอาจารย์อย่างมากทีเดียว

คำว่า “กากะเยี่ย” จะเป็นภาษาใดและมีมาแต่สมัยใดยังหาที่มาแน่นอนไม่ได้ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๕๘ หน้า ๑๓๐ เขียนไว้ว่า “เครื่องสำหรับวางหนังสือใบลาน ทำด้วยไม้ ๘ อันไขว้กัน”

ตามหนังสือ สารานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม ๒ หน้า ๑๐๓๐ เขียนไว้อีกว่า “เครื่องสำหรับวางหนังสือใบลานในเวลาเรียนสมัยก่อน ทำด้วยไม้เหลาให้กลมแปดอัน สี่เหลี่ยมใหญ่และยาว เจาะรูตรงกลางและปลาย ส่วนอีกสี่อันเล็กและสั้นกว่านิดหน่อย เจาะรูตรงปลายทั้งสองข้าง แล้วร้อยเชือกไขว้กัน เมื่อกางแล้วจะเป็นรูป”

ภาคอีสานเรียก “ชากะเยี่ย” หรือ “กาชะเยี่ย” ภาคเหนือเรียก “ชาชะเหยี่ย”

* วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ถนน ๑๘ กรุงเทพมหานคร

กาะเยี่ยสมัยอยุธยา

ในสมัยอยุธยา กงมีการใช้กาะเยี่ยวางหนังสือใบลานหรือหนังสือพระภิกขุ ปาฏิโมกข์เช่นเดียวกัน แต่กาะเยี่ยสมัยอยุธยา มีการทำอย่างวิจิตรสวยงามทั้งแบบรูปทรงและลวดลาย ชั้นเชิงการลงรักปิดทองล่องชาด ลวดลายการแกะสลักสวยงามมาก ยากที่ช่างสมัยนี้ทักเทียมได้ ตลอดทั้งความคงทนถาวรก็ต่างจากกาะเยี่ยสมัยรัตนโกสินทร์ อยู่หลายอย่าง

แบบลักษณะรูปทรง

กาะเยี่ยสมัยอยุธยา หาได้ทำเหมือนสมัยรัตนโกสินทร์ไม่ กล่าวคือ กาะเยี่ยสมัยรัตนโกสินทร์ทำเป็นไม้ ๔ อันไขว้กัน ส่วนแบบของสมัยอยุธยา ล้วนเป็นแบบที่ทรงคุณลักษณะเป็นของตัวเอง เป็นศิลปะที่มีเอกภาพในตัวเอง มีองค์ประกอบและความโปร่งซึ่งหนักแน่นอยู่ในตัว แต่ละส่วนล้วนมีสัดมีส่วนเหมาะสม มองแล้วเกิดความสบายใจอย่างน่าพิศวง

ในส่วนรูปทรง ก็ทำด้วยไม้สักไขว้กัน ๒ อัน หรือทำเป็น ๒ เบาะ แล้วสอดเข้าข้างใน ๑ เบาะ อยู่ข้างนอก ๑ เบาะ ทำเป็นเสา ๒ เสาคิดกัน รวม ๒ เบาะจึงเป็น ๔ เสา เมื่อสอดเข้าประกบกันแล้ว ใช้ลูกสลักตรงกลาง ทางออกหรือพับเข้าได้ กาะเยี่ยแบบนี้ ไม่ใช่เชือกร้อย แต่ใช้เหล็กเป็นลูกสลักแทน คูเรียบร้อยสนิทสนมดี

ขนาดสัดส่วน

๑. สูงจดยอด	๑๘	นิ้ว
๒. ฐานกว้าง	๘	นิ้วครึ่ง
๓. หน้ากระดาน	๒	นิ้ว ๑ กระเบียด
๔. ลายเส้นลวดคั่น ๒ เส้น ๆ ละ	๑	หุน
๕. บัวคว่ำ	๓	กระเบียดครึ่ง
๖. เส้นลวด	๑	หุน
๗. หน้ากระดานท้องไม้	๒	หุน
๘. บัวหงาย	๑	นิ้ว

๙. จากบัวเสาสูง	๑๓	นิ้ว
๑๐. ไม้เสากว้าง	๑	นิ้ว ๑ กระเบียด
๑๑. หนา	๓	กระเบียด

ทั้งหมดนี้ประกอบด้วยฐานบัวลูกแก้ว กลางเสาโอนอ่อนเข้าเล็กน้อย จนถึงปลายเสาซึ่งประกอบด้วยฐานบัวลูกแก้วเช่นเดียวกัน

ระหว่างเสาทั้งสองด้านล่าง เสาคู่ในกว้าง ๒ นิ้ว ๑ กระเบียด เสาคู่นอกกว้าง ๓ นิ้ว ๓ กระเบียดครึ่ง ผูกเป็นลายพฤกษาน ^๑ ดอกตูม ๒ ดอก ดอกบาน ๑ ดอก (ลายด้านนี้กับด้านหลังไม่เหมือนกัน) ปิดทองประดับกระจกเฉพาะดอกบาน หมกลายพฤกษานแล้ว ทำเป็นลายกระจังตาอ้อยคันอันนอก ๑๑ ดอก อันใน ๘ ดอก หมกลายกระจังตาอ้อยแล้ว ทำเป็นเส้นลวดกลมคันแล้วขึ้นลายบัวโกสน ทำอ่อนเว้าลงมาตรงเสากลางเว้นช่องไว้คล้ายกุหา (ทรงบัวบาน) ประมาณ ๕ นิ้วครึ่ง กรอบช่องกุหาโตครึ่งนิ้ว สลักแบนพริ้วเอียงเลียบแล้วปิดทองทึบ ซึ่งจะเป็นที่เกิดลายพฤกษานต่อไป

เหนือช่องกุหา ๔ นิ้วขึ้นไป ผูกลายพฤกษานอีก เป็นที่น่าชมว่า ลายพฤกษานตอนบนนี้ ไม่มีดอกบานเลย มีแต่ดอกตูมทั้งนี้ประมาณ ๕ ดอก ทำให้นึกถึงความจริงว่า ดอกตูมซึ่งอยู่ตอนปลายของกิ่ง จะต้องบานช้ากว่าดอกกลาง คล้ายดอกบัว ๔ เหล่าโบราณท่านวางไว้อย่างนี้ทำให้เกิดความหมายและทรงไว้ซึ่งศิลปะอย่างสูง ตลอดทั้ง กกอก กิ่ง ก้าน ใบ ก็โอนอ่อนช่วยชดไปตามเนื้อที่ ชวนให้เกิดความเพลิกเพลิดในฝีมือเป็นอย่างยิ่ง

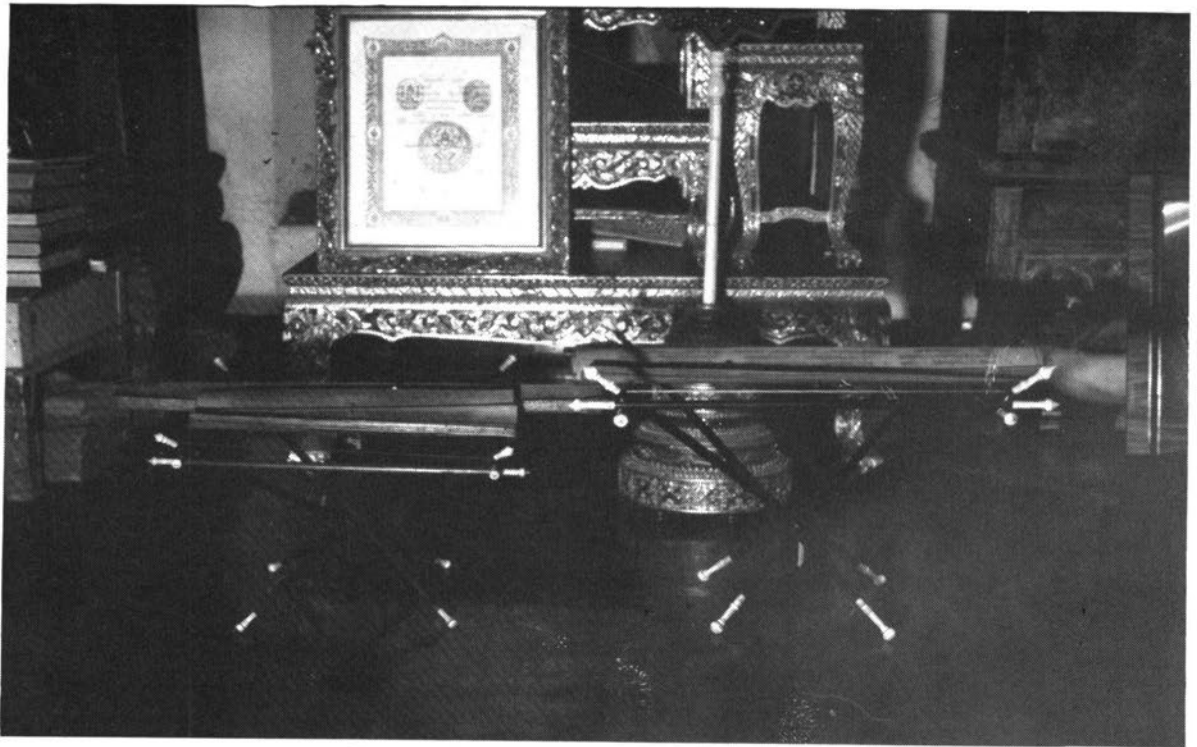
ตรงกันข้ามกับช่องกุหาเสาคู่ใน ซึ่งมีเนื้อที่เล็กน้อยเพียง ๒ นิ้ว กลับผูกลายพฤกษานดอกตูมดอกใหญ่ไว้อยอด ดอกบาน ๒ ดอกไว้ข้างล่าง รวมเนื้อที่ตรงนี้มีลายพฤกษานเพียง ๓ ดอก กิ่งใบองกงามเจริญเลื่อยเหมาะสมควรกับพื้นที่ เฉพาะดอกตูม ท่านวางขนาดไว้โตประมาณ ๒ กระเบียด คล้าย ๆ จะมีความหมายถึงความเจริญองกงามอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่แห่งนี้

หมกลายพฤกษานแล้ว ต่อไปถึงไม้ลายปลายกากระเบีย ไม้ ๒ อันนี้ ทำเป็นคล้ายเขากระจับน้ำแต่ตอนปลายไม่แหลมนัก ทำเป็นห้วมน ยาวประมาณ ๑๔ นิ้ว

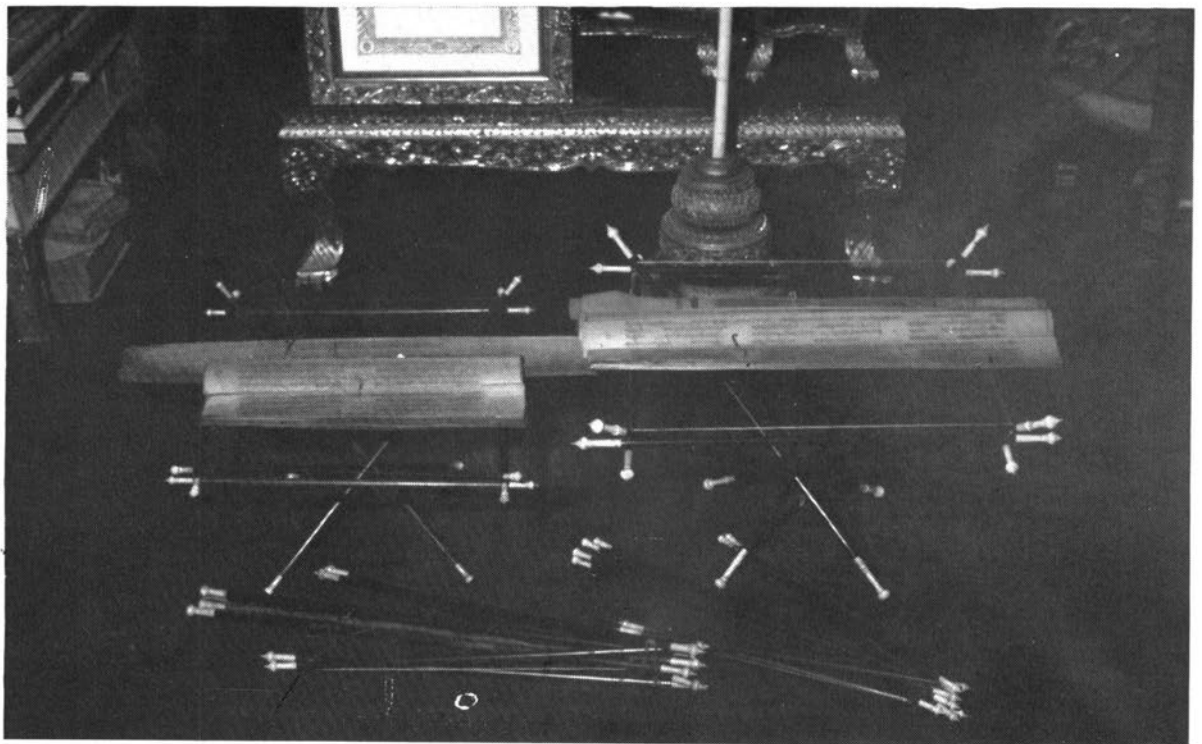
๑ ความจริงลายพฤกษานเกิดในรัชกาลที่ ๓ แต่ลายนี้เกิดก่อนรัชกาลที่ ๓ กวรมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่ง แต่จะเรียกชื่อว่าลายอะไร จึงจะถูกต้อง ขอฝากให้ผู้รู้พิจารณาต่อไป ข้าพเจ้าพอใจเรียกว่าพฤกษาน เพราะมีลักษณะคล้ายดอกพฤกษาน

ทากะเข็ชฌมัยอชุรชชา

กาะเข็สมัรตันโกสินทร์

กาะเข็สมัรตันโกสินทร์

๒ กระเบียด เฉพาะตรงกลางกว้าง ๖ นิ้วครึ่ง สำหรับวางหนังสือ ที่ตรงนี้ ทำอ่อนไว้ ลงไปทางล่าง ให้เกิดความรู้สึกว่าถูกของหนักวางทับอยู่ ไม้ ๒ อันนี้ ค้ำในตรงกลาง ปีกทองที่กว้างประมาณ ๑ นิ้ว ๑ กระเบียด ยาว ๕ นิ้วครึ่ง ตอนปลายแกะสลักลวดลาย ก้านขด

ส่วนค้ำนอกทั้ง ๒ อัน แกะสลักลายไม่เหมือนกัน กล่าวคือ อันขวา แกะ ลายเครือพุดตาน (ข้าพเจ้าพอใจที่จะเรียกว่าพุดตาน เพราะไม่ทราบชื่อดอกอะไร ถ้าผิด ก็ขอภัยด้วย) ดอกบาน ๔ กลีบสลักดอกตูมเรียงไปตลอดอัน รวมทั้งหมดมีดอกบาน ๑๑ ดอก ดอกตูม ๑๓ ดอก ลายค้ำนี้ปีกทองล่องชาด เฉพาะแวงเพชรดอกบาน ชั้นเดิม คงจะประดับกระຈก เคี้ยวนี้หลุคหมดแล้วไม่มีเหลืออยู่เลย

ส่วนลายก้านขดค้ำนอกอันซ้าย แกะสลักเป็นลายก้านขดตลอดอัน ลวดลาย สนิทสนมกลมกลืนจนแทบจะหาที่เกิดลายไม่ได้ รอยคมสีวคมสนิทินมवलลิกซึ่งเค็ดเคียว ผสมกับเนื้อทองและลายเส้นชาดเข้าประกอบกัน จึงชวนให้น่าพิศชวนมองเป็นยิ่งนัก งาน ศิลปะเหล่านี้บรรพบุรุษของเราได้ทอดทิ้งร่องรอยชั้นเชิงฝีมือไว้ให้เป็นมรดกตกทอด เป็น อนุสรณ์เตือนใจให้ระลึกถึงโดยมิลืมเลือนเลย

กาเกะเยี่ยแบบนี้ นับวันจะหาดูได้ยากเสียแล้ว ของเก่าวันแต่ละจะหมดไป ทุกที่ บางอย่างตกไปอยู่ในมือของชนต่างชาติ เราก็อยังมีหวังจะหาดูได้ยากมากขึ้น หาก พวกเราอนุชนรุ่นหลัง ได้ช่วยกันเก็บรักษาเอาไว้เป็นสมบัติของชาติ ของพระศาสนา ของเหล่านี้ก็จะยังอยู่ต่อไปให้ลูกหลานได้ศึกษาหาความรู้อีกหลายชั่วอายุคน กาเกะเยี่ย อันนี้ ปัจจุบัน ทราบว่าชำรุดหักแล้ว อยู่ที่วัดหนึ่งในจังหวัดอยุธยา ควรที่กรมศิลปากร นำมาเก็บไว้เป็นสมบัติของชาติต่อไป

กาเกะเยี่ยสมัยรัตนโกสินทร์

สมัยรัตนโกสินทร์ การทำไม้กาเกะเยี่ยต่างจากสมัยอยุธยา กล่าวคือทำเป็น ไม้ไขว้ ๔ อัน (ดูภาพ) ร้อยเชือกทั้ง ๔ ค้ำน เมื่อเก็บรวบรวมแล้วถือไปมาได้สะดวก เล็ก กระทัดรัดดี กาเกะเยี่ยแบบนี้ทำด้วยวัสดุ ๖ ชนิด คือ

๑. ไม้แก่นมะเกลือป่า
๒. ไม้ชิงชัน
๓. ไม้แดง

๔. ไม้แก่นประคู้
๕. ไม้ไผ่สีสุก
๖. ทำค้ำยงาก็มี

ขนาด

โดยทั่ว ๆ ไป กากะเยียบแบบนี้มี ๒ ขนาด คือ ขนาดเล็ก และ ขนาดใหญ่ ขนาดใหญ่ยาว ๒๔ นิ้ว งามหัวเม็ดยาว ๖.๕ เซนติเมตร โศ ๑.๕ เซนติเมตร ส่วนไม้ขวาง ๔ อันยาว ๒๑ นิ้ว (๕๒ เซนติเมตร) งามหัวเม็ดยาว ๕.๕ เซนติเมตร

ไม้ขา ตรงกลางโศ ๒ เซนติเมตร เหลาเรียวลงไปถึงปลายเหลือ ๑ เซนติเมตร จากขาพื้นขึ้นมาประมาณ ๑๙ เซนติเมตร เจาะรูเล็กเท่าก้านไม้ขีดพอก้ายร้อยเข้าไปได้ทั้ง ๔ อัน ตรงปลายต่ำจากหัวเม็ดงาลงมาประมาณ ๑ เซนติเมตร เจาะรูกลมเล็กสำหรับร้อยเชือกทะลุทั้ง ๒ ด้าน แม้ไม้ขวาง ๔ อันก็เจาะรูโดยนัยนี้

ส่วนเชือกที่ใช้ร้อยกากะเยียนั้น โดยมากใช้เชือกค้ายดิบเพราะเหนียวดี กว้นให้เป็นเกลียวแล้วชุบด้วยน้ำหมาก น้ำยางเม็ดตะโก หรือน้ำมันเทียน เพื่อให้เหนียวแน่น มีขนาดเท่าก้านไม้ขีดไฟหรือย่อมกว่าเล็กน้อย ร้อยทางรูปลาย ๒ เส้นแล้วรั้งให้ตึงแล้วขมวดพันที่ปลาย ๆ ละ ๑ เส้น แล้วจึงแยกปลายออกข้างละเส้น เวียนไปทางขวาทางซ้าย เมื่อประจบครบทั้ง ๔ หัวเสร็จแล้ว พันผูกขมวดให้แน่นแล้วเอาหัวปมเงื่อนซ่อนไว้ใต้หัวเม็ดเพื่อมิให้เห็นหัวตะเข็บ เมื่อร้อยผูกเสร็จแล้วลองพับและกางดู ถ้าตึงเกินไปก็หย่อนผ่อนเชือกลงมาอีก กะพอเหมาะสมกับความต้องการ ส่วนการร้อยเชือกไม้ขา ๔ อันมีวิธีไม่ยาก กล่าวคือร้อยเวียนกันไปจนครบทั้ง ๔ ขา

การร้อยเชือกนี้ โบราณท่านว่ามีคาถาท่องในเวลาร้อยเชือกนั้น ๆ ด้วย

งามหัวเม็ด ๓ ขนาด

กากะเยียนั้น มักจะมีงามหัวเม็ดประดับไว้ที่ปลายทั้ง ๑๒ หัว (๑๒ เคี้ยว) สุดแต่ว่ากากะเยียนั้น ๆ จะเป็นชั้นครูหรือชั้นศิษย์ ที่เป็นของชั้นครูมักจะประดับด้วยงามหัวเม็ด ๓ ขนาดคือ

ชนิดที่ ๑ หัวเม็ดทรงมัน มีรูปทรงกลมเรียวแหลมขึ้นไป จุดเจดีย์ทรงจอมแห คือตรงยอดกลึงเป็นบัวยอด ๔ ชั้น บัวกลึง ๓ ชั้น ปลาย ๑ ชั้น มีลายเส้นลวด

กันทุก ๆ ชั้น ถัดจากบัวยอดลงมาเป็นทรงเม็ดบัวกลม ขนาด ๑.๕ เซนติเมตร ถัดลงมา กลึงเป็นบัวลูกแก้วขนาดเล็กทรงรับกับบัวหัวเม็ดทรงมันอีกชั้นหนึ่ง รวมเรียกว่าหัวเม็ด ทรงมันบัวลูกแก้ว ห่างจากบัวลูกแก้วลงมาประมาณ ๒.๕ เซนติเมตร เจาะรูเล็ก ๑ รูสำหรับ ใส่สลักงาคิดกับไม้ขาตั้งเพื่อให้แน่นยิ่งขึ้น

ส่วนหัวเม็ดไม้ขา ๔ อัน ก็กลึงด้วยงาแบบเดียวกัน ต่างแต่ไม่แหลมเหมือน ข้างปลายและไม้ขา ๔ อัน คือตัดบัวปลายแหลมออกเป็นรูปทรงกลม สำหรับวางยัน ติดกับพื้น

กากระเยาที่มีงาหัวเม็ดทรงมันชนิดนี้ กล่าวกันว่า สำหรับพระอาจารย์ผู้สอน หนังสือโดยเฉพาะมีขนาดใหญ่และสูงกว่าของบรรดาศิษย์ จึงมีการกลึงงาหัวเม็ดทรงมัน อย่างวิจิตรสวยงาม ยิ่งถ้าเป็นไม้แก่นมะเกลือป่าชนิดที่ ๑ ต้วยแล้ว จะมีสีดำสนิท เนื้อไม้ เป็นมันนาคูมาก ราคาสมัยก่อนอันละ ๔-๕ ตำลึง สมัยนี้ขายกันในราคา ๓,๕๐๐-๔,๐๐๐ บาท ชนิดนี้ของเก่าหายาก เพราะนิยมกันว่าเป็นกากระเยาอันดับหนึ่งหรืออันดับ รุ่งอาจารย์ บางอันมีทองปัดก็มี มีรอยแบ่งเจิมก็มี

ชนิดที่ ๒ งาหัวเม็ดทรงมันขนาดกลาง เรียวแหลมขนาดกลางคือมน ๆ ไม่มี บัวลวดลูกแก้วเหมือนชนิดที่ ๑ รูปทรงคล้ายคลึงกัน ยกเว้นแต่ฝีมือในการกลึงเรียบร้อย และลายขัดเจนน้อยกว่ากันเท่านั้น

ส่วนงาหัวเม็ดไม้ขา ๔ อันนั้น บางอันมีเส้นลวดคัน ๑ เส้น กลึงเป็นลายทอง ไม้เรียบ ๆ บางอันก็ไม่มี

กากระเยาชนิดนี้ นิยมพอปานกลาง ราคาอ่อนข้างต่ำลงมา คือประมาณ ๒,๕๐๐ บาท สมัยก่อนราคา ๓ ตำลึง คือ ๑๒ บาท

ชนิดที่ ๓ งาหัวเม็ดทรงมันขนาดเล็ก รูปทรงเหมือนชนิดที่ ๑-๒ แต่มี ขนาดเล็กกระทัดรัดกว่ากัน ส่วนมากไม่มีบัวลูกแก้ว ๒ ชั้น คือมีเพียงลูกแก้วใต้บัวเม็ด เพียงชั้นเดียว ชนิดนี้นิยมกันว่างามกระทัดรัดน่าดูกว่าชนิดที่ ๒ ความงามของหัวเม็ด ทรงมันที่เล็กกระทัดรัดนี้แหละ ทำให้เกิดความรู้สึกเยือกเย็นชวนมองยิ่งนัก

กากระเยาชนิดนี้ ถือกันว่าเป็นของรุ่งศิษย์แต่ราคาสูงหน่อย ประมาณ ๒,๕๐๐-๓,๘๐๐ บาท และก่อนข้างจะหางาหัวเม็ดทั้งงดงามไม่บุบสลายเลยยากมาก สมัยก่อนราคา ชุดละ ๓ ตำลึง ปัจจุบัน ไม่มีที่ซื้อ ไม่มีผู้ทำขาย ของเก่านับวันจะหมดไปถ้าไม่เก็บ รักษา เรามาช่วยกันแสวงหากากระเยาสมัยโบราณกันเถิด